

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U BJELOVARU

BROJ: K-DO-57/01.

Bjelovar, 25. rujna 2001.

RI/SZ

ŽUPANIJSKOM SUDU U

BJELOVARU

Temeljem čl.42. st.2. toč.3. Zakona o kaznenom postupku, podižem

OPTUŽNICU

protiv:

I. okr. LUKE MARKEŠIĆ, [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED], nalazi se u pritvoru Okružnog zatvora u
Bjelovaru od 24.08.2001. godine,

II. okr. ZDENKA RADIĆ, [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] nalazi
se u pritvoru Okružnog zatvora u Bjelovaru od 24.08.2001
godine,

III. okr. ZORANA MARAS, [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] nalazi se u pritvoru Okružnog zatvora Bjelovar od
24.08.2001.godine,

IV. okr. IVANA ORLOVIĆ, [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] nalazi se u pritvoru Okružnog
zatvora u Bjelovru od 27.08.2001. godine,

da su, nakon što je dana 29.09.1991. godine u jutarnjim satima iz kasarne tzv. JNA v.p. 4848 "Božidar Adžija" u Bjelovaru, ispaljivanjem granata iz teškog naoružanja, izvršen napad na grad Bjelovar, a istoga dana oko 19,00 sati od strane pripadnika Hrvatskih oružanih snaga kasarna v.p. 4848 zauzeta, kojom prilikom su zarobljeni pripadnici JNA RADOVAN BARBERIĆ, ZDRAVKO DOKMAN, RADOVAN GREDELJEVIĆ, MIRKO OSTOJIĆ, IVAN HOJSAK i BOŠKO RADONJIĆ i odvedeni u prostorije za zadržavanje, koje su se nalazile u podrumu zgrade Policijske uprave Bjelovar, I. okr. Luka Markešić, kao pomoćnik načelnika odjela operativnih poslova PU Bjelovar i dežurni rukovoditelj, II. okr. Zdenko Radić, III. okr. Zoran Maras i IV. okr. Ivan Orlović, kao pripadnici specijalne policije MUP-a, prema prethodnom dogovoru u namjeri ubijanja ratnih zarobljenika i civila KOVAČ SAVE, koji je dana 2.10.1991. godine, po djelatnicima PU Bjelovar iz svog stana u Bjelovaru odveden u prostorije za zadržavanje policijske uprave, dana 3.10.1991. godine oko 19,00 sati I. okr. Luka Markešić rekao voditelju smjene operativnog dežurstva PU Bjelovar, Tihomiru Wagner da će tijekom večeri doći pripadnici specijalne policije i odvesti ratne zarobljenike, a zatim mu naredio da djelatnicima specijalne policije da ključ od podrumskih prostorija kako bi mogli odvesti zatočene osobe, što su okrivljenici Zdenko Radić, Zoran Maras i Ivan Orlović i učinili na način da su u noći 3. listopada 1991. godine došli u zgradu policijske uprave i od voditelja smjene operativnog dežurstva Tihomira Wagner uzeli ključeve, a potom sa kapama sa prorezima za oči na glavama, sišli do podruma zgrade i prostorija za zadržavanje odakle su izveli ratne zarobljenike, koji su bili obučeni u uniforme JNA i civila Savu Kovač, te ih smjestili u dostavno vozilo marke "Citroen" i u pratnji osobnog vozila "Golf" odvezli ih u šumu "Česma" kod Malog Korenova gdje su u imenovane ratne zarobljenike i civila Savu Kovač iz automatskih pušaka call. 7,62 mm i vojničkih pušaka call. 7,9 mm rafalnom i pojedinačnom paljbom ispalili više projektila zadavši Radovanu Barberić, Zdravku Dokman, Radovanu Gredeljević, Ivanu Hojsak, Bošku Radonjić i Mirku Ostojić brojne strijelne rane glave, trupa i udova, koje povrede su bile teške i po život opasne i koje su dovele do njihove trenutne smrti, dok je civil Savo Kovač preživio zadobivši teške tjelesne povrede u vidu prostrijelne rane lijeve strane lica i desne natkoljenice, što je sve bilo protivno odredbama čl.3. st.1. Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12.08.1949.godine, Odredbama konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata kao i čl.4., 13. i 14. iz VI. Dopunskog Protokola uz Ženevske konvencije od 12.08.1949.godine o zaštiti žrtava ne međunarodnih oružanih sukoba tzv. "Protokola II.",

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanih sukoba, ubijali ratne zarobljenike i izvršili napad na civilnu osobu kojega je posljedica teška tjelesna ozljeda,

pa da su time počinili krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv ratnih zarobljenika označeno i kažnjivo po čl.122. OKZRH i krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva označeno i kažnjivo po čl.120.st.1. OKZRH sa sve uz primjenu čl.43. OKZRH.

STOGA PREDLAŽEM:

1. da se održi glavna rasprava pred vijećem Županijskog suda u Bjelovaru,
2. da se na glavnoj raspravi provedu dokazi saslušanjem svjedoka DARKA DEVČIĆ (390), DRAŽENA HRUŠKA (394), ŽELJKA PANDUR (397), TIHOMIRA

WAGNER (404), ŽARKA DAJIĆ (411), SLAVKA PENIĆ (416), STJEPANA KUPSJAK (421), PERE SUČIĆ (425), IVANA GRABAR (428), TOME MARKEŠIĆ (432), NEVENA OULOVSKI (637), MARIJANA MIHALINEC (444), BRANKA GREGUROVIĆ (649), MUSIĆ JOSIPA (555), IVANA GATARIĆ (457), ANĐELKA SELEŠ (469), ĐURE KALINIĆ (474), SAVE KOVAČ (477), IVANA DOĐANJSKI (498), DRAŽENA ROVIŠČANEC (508), MILANA LONČARIĆ (511), JOSIPA HAJDINJAK (531), HAMDJIJE MAŠINOVIĆ (539), JOSIPA TROGRLIĆ (545), JOSIPA DIKIĆ (556), ANE FRANJIĆ (559) i MARIJANA BENKO (561),

Dukić

3. da se na glavnoj raspravi u svrhu dokazivanja pročita zapisnik o očevidu (7 i 172), zapisnici o obdukciji (184-222), vještačenje otisaka papilarnih linija (223-225), zapisnik o balističkom vještačenju (71-72 i 227-228), povijest bolesti za Kovač Savu (73-75), otpusno pismo (473), spisak dobrovoljaca v.p. 4848 (229) da se razgleda fotodokumentacija očevida (272-273),

4. da se okrivljeni Luka Markešić, Zdenko Radić, Maras Zoran i Ivan Orlović i nadalje zadrže u pritvoru po osnovu čl.102. st.1. toč.4. ZKP-a.

O b r a z l o ž e n j e

Protiv okrivljenika je provedena istraga zbog krivičnog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika i ratnog zločina protiv civilnog stanovništva jer su nakon oružanog sukoba između vojske tzv. JNA i Oružanih snaga RH do kojeg je došlo dana 29.09.1991. godine, dana 3/4.10.1991.godine, protivno odredbama Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima, odredbama Konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata kao i odredbama iz VI. Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949.godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba iz prostorija za zadržavanje Policijske uprave Bjelovar izveli ratne zarobljenike Radovana Barberić, Zdravka Dokman, Radovana Gredeljević, Ivana Hojsak, Boška Radonjić i Mirka Ostojić te civila Savu Kovač i odveli ih u šumu "Česma" gdje su ratne zarobljenike pucanjem iz vojničkog oružja usmrtili, dok je civilna osoba zadobila teške tjelesne ozljede.

Okrivljenici Luka Markešić, Zdenko Radić, Zoran Maras i Ivan Orlović su iskazali da ne žele iznijeti svoju obranu i da će se braniti šutnjom.

Dana 29.09.1991. godine u jutarnjim satima iz kasarne tzv. JNA "Božidar Adžija" u Bjelovaru ispaljivanjem granata iz teškog naoružanja izvršen napad na grad Bjelovar, a istog dana od strane pripadnika Oružanih snaga RH je ta kasarna JNA oslobođena kojom prilikom je zarobljen veći broj pripadnika JNA od kojih je jedan dio odveden u prostorije za zadržavanje koje su se nalazile u podrumu zgrade Policijske uprave Bjelovar. Dakle, nesporno je da je tog dana došlo do oružanog sukoba između Oružanih snaga Republike Hrvatske i oružanih formacija tzv. JNA. U ovoj optužnici su s obzirom na utvrđene činjenice, primjenjeni međunarodni propisi koji se odnose na nemeđunarodne oružane sukobe kojih su se nesumnjivo bili dužni pridržavati svi sudionici u oružanom sukobu kako dana 29.09.1991.godine tako i kasnije dakle dana 3/4. 10.1991. godine, jer ovi propisi sadržavaju najminimalnije i najosnovnije postulate humanosti, čovječnosti – koliko ga uopće može sadržavati ratno pravo i koji su u to vrijeme bili međunarodno kodificirani i prihvaćeni.

U zapisniku o uviđaju (172) je konstatirano da je u šumi "Česma" kod Malog Korenova nađeno mrtvo šest vojnih osoba. Šumski put pored koga su nađeni leševi nasut je ugaženim šoderom a pored puta se nalazi dosta visoka trava. S lijeve strane gledano iz smjera glavne ceste nalazi se slobodna travnata površina obrasla gustom travom u kojoj se nađu tijela šest mrtvih muških osoba obučena u vojničke uniforme. Prisutni liječnik – obducent označava tijela mrtvih osoba rednim brojevima od I-VI. Na leševima se vide povrede od vatrenog oružja a detaljniji opis povreda će se dati prilikom pregleda i obdukcije leševa u Zavodu za sudsku medicinu u Zagrebu.

Od tragova u blizini mjesta zatečenih leševa nađe se nekoliko neispaljenih metaka i praznih čahura call. 7,62 mm i call. 7,9 mm. Nađene čahure i neispaljene metke uzima krim. tehničar radi eventualnog vještačenja. Od ostalih tragova na šumskom putu nađe se otisak guma nepoznatog vozila koji je jasnije izrežen na prostoru od 171-185,40 metara od desne ivice glavne ceste gledano u smjeru Čazme. Lice mjesta je fotografirano te će se sačiniti fotoelaborat.

Prema zapisniku o obdukciji Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku Zagreb broj 52-754-1000/91. (184-189) uzrok smrti nepoznatog muškarca su strijelne rane glave i trupa s ozljeđivanjem kralježnice. Prema zapisniku o obdukciji broj: 52-755-1131/91. (190-197) uzrok smrti nepoznatog muškarca su mnogobrojne strijelne rane u predjelu glave trupa i udova. U zapisniku o obdukciji br. 52-756-1132/91. (198-207) se konstatira da su uzrok smrti nepoznatog muškarca su brojne silne rane glave, trupa i udova. Prema zapisniku o obdukciji mrtvog tijela naknadno identificiranog kao Radovan Barberić broj:52-757-1133/91. (208-211) uzrok smrti su stielne ozljede glave, trupa i udova sa ozljedom organa. U zapisniku o obdukciji br. 52-758-1194/91. (212-298) je navedeno da su uzrok smrti nepoznatog muškarca strijelne rane glave, trupa i udova s ozljeđivanjem mozga. Prema zapisniku o obdukciji br. 52-759-115/91. (219-222) mrtvog tijela nepoznatog muškarca naknadno identificiranog kao Zdravko Dokman uzrok smrti su strijelne rane trupa i udova s oštećenjem organa grudne i trbušne šupljine.

Iz nalaza i mišljenja Centra za kriminalistička vještačenja i ispitivanja MUP Zagreb od 7.10.1991.godine proizlazi (223-225) da je izvršeno vještačenje pet otisaka papilarnih linija desnih kažiprsta, a koji su daktiloskopirani sa N.N. leševa u Zavodu za sudsku medicinu i kriminalistiku Zagreb. Daktiloskopirani su leševi pod rednim brojem I,III,IV,V i VI. Otisak leša broj II nije uzet jer isti ima oštećene prste. Vještačenjem je sa sigurnošću utvrđeno da otisak desnog kažiprsta sa N.N. leša br. III potječe od Ivana Hojsak rođenog 9.09.1959.godine u Bjelovaru, otisak kažiprsta sa N.N. leša br. IV potječe od Radovana Barberić rođenog 6.09.1958.g. u Bjelovaru i otisak kažiprsta N.N. leša br. VI potječe od Zdravka Dokman rođenog 27.10.1958.g. u Sarajevu. Nadalje iz nalaza i mišljenja Centra za kriminalistička vještačenja (223) se navodi da je vještačenjem utvrđeno da otisak desnog kažiprsta sa N.N. leša br.I potječe od Radovana Gredeljević rođenog 24.04.1958.g. u Pakracu, dok otisak desnog kažiprsta N.N. leša br. V potječe od Boška Radonjić rođenog 28.09.1968.godine u Bjelovaru.

U povijesti bolesti i otpusnici MC Bjelovar (73-75) od 5.10.1991.godine se konstatira da je Savo Kovač primljen u bolnicu 4.10.1991.g. pod dijagnozom prostrijelne rane lijeve strane lica i desne natkoljenice. Dalje se navodi da je Savo Kovač nakon ukazane liječničke pomoći premješten na bolničko liječenje u Zagreb.

Prema dokumentu koji je prilikom oslobađanja pronađen u kasarni JNA v.p. 4848 a koji nosi naziv: "Spisak dobrovoljaca koji su došli u v.p. 4848 Bjelovar" je vidljivo da se u tu vojnu poštu u razdoblju od 04. 09. 1991. do 16. 09. 1991. godine javilo 14 dobrovoljaca, a među njima su Boško Radonjić, Radovan Gredeljević, Zdravko Dokman, Radovan Barberić, Ivan Hojsak i Mirko Ostojić. U drugoj rubrici iza imena i prezimena je napisan broj njihovog "VES-a". Iz posebnog izvješća Policijske uprave Bjelovarsko-bilogorske (4-5) proizlazi da je Ostojić Mirko pored ostale petorice ratnih zarobljenika nakon što je zarobljen u kasarni JNA odveden u šumu "Česma" i usmrćen.

Iz zapisnika o vještačenju (227 i 228) kriminalističkog vještaka za balistiku Damira Čatipović se konstatira da su u omotu broj 1 dostavljeni raspadnuti fragmenti dva puščana zrna a prema tragovima ožebljenja cijevi oružja zrna radi se o puščanoj municiji call. 7,62x39 mm sa bakrenom košuljicom i olovnom jezgrom. U omotu broj 2 dostavljeno je jedno raspadnuto puščano zrno call. 7,62x39 mm i sa bakrenom košuljicom i olovnom jezgrom. U omotu broj 3 dostavljeno je jedno deformirano puščano zrno call. 7,62 mm x 39 mm sa bakrenom košuljicom i olovnom jezgrom. U omotu broj 4 dostavljeni su raspadnuti fragmenti dva puščana zrna call. 7,62x39 mm sa bakrenom košuljicom i olovnom jezgrom. U omotu broj 5 dostavljena je bakrena košuljica puščanog zrna call. 7,9 mm. Vještak u svom mišljenju navodi da je na temelju provedenog ispitivanja utvrđeno da zrna dostavljena na ispitivanje odgovaraju puščanoj municiji dva različita kalibra. Zrna iz omota broj 1 - 4 pripadaju puščanoj municiji call. 7,62x39 mm koja se može ispaliti iz poluautomatske, automatske puške i puškomitraljeza. Zrno iz omota broj 5 pripada puščanoj municiji call. 7,9 mm a može se ispaliti iz vojničkih pušaka navedenog kalibra ili lovačkog karabina call. 8x57 mm.

Svjedok TIHOMIR WAGNER u svom iskazu datom u predmetu protiv nepoznatog počinitelja krivičnog djela iz čl.122. OKZRH (88-92) je naveo da je on u vrijeme događaja obnašao dužnost voditelja smjene operativnog dežurstva Policijske uprave Bjelovar. Dana 29. 09. 2001. godine došlo je do pada kasarne JNA u Bjelovaru tako da je nakon toga bilo puno ratnih zarobljenika od kojih su neki bili smješteni u podrumu zgrade Policijske uprave, a jedan broj je bio smješten u sportskoj dvorani a neki su bili smješteni na Kamenitovcu. U prostoriji operativnog dežurstva u jednoj ladici je držao ključ od podrumskih prostorija zgrade PU Bjelovar gdje su bile ćelije s ratnim zarobljenicima i kada su se odvodili na ispitivanje iz operativnog dežurstva su se uzimali ključevi od podrumskih prostorija kako bi se ratni zarobljenici mogli izvesti iz ćelija i odvesti na ispitivanje i nakon što bi ratni zarobljenici bili ispitani i vraćeni nazad u ćelije ponovno se ključ vraćao u prostorije operativnog dežurstva. Inače ratne zarobljenike su ispitivali djelatnici SZUP-a Bjelovar, djelatnici krim. policije i djelatnici specijalne policije.

Što se tiče događaja od 3./4. listopada 1991. godine on je radio od 19,00 sati navečer 03. 10. 1991. godine pa do 07,00 sati ujutro 04. 10. 1991. godine. Neposredno prije nego je primio službu izvan prostorije operativnog dežurstva njemu je zamjenik načelnika odjela kriminalističke policije i dežurni rukovoditelj PU Bjelovar Luka Markešić rekao nasamo da će tijekom večeri dečki iz specijalne policije dolaziti i voditi ratne zarobljenike i da ima u pričuvu jednog policajca u slučaju da djelatnicima

specijalne policije treba kakova pomoć. Kada je Luka Markešić rekao da će tijekom večeri dolaziti dečki iz specijalne policije i odvoditi ratne zarobljenike svjedok navodi da se to onda podrazumijevalo da će on njima dati ključeve od podrumskih prostorija. Nakon toga Luka Markešić je napustio zgradu PU Bjelovar. Njemu sve to nije bilo čudno jer su se tih dana svakodnevno odvodili ratni zarobljenici i sa njima su se obavljali razgovori. Dana 03. 10. 1991. godine između 21,00 i 22,00 sata došli su u odori specijalne policije Zdenko Radić, Zoran Maras i Ivan Orlović i oni su kod sebe imali oružje i kratko i dugo. Naveo je da je jedan od njih trojice njemu pokazao nekakav spisak koji je on samo letimično pogledao. Na tom spisku je bilo 5 – 8 imena. Taj koji mu je pokazao spisak rekao je da su došli po te osobe i on im je predao ključ od podrumskih prostorija gdje su bile ćelije sa ratnim zarobljenicima. Inače on je osobno poznao Radića, Marasa i Orlovića ali koji je od njih trojice tražio ključ toga se sada ne sjeća. Oni su nakon toga otišli a on je pozvao Slavka Penić i tražio od njega da bude u blizini ove trojice i da im pritekne u pomoć ako će im pomoć trebati. Taj ključ mu je Slavko Penić ubrzo za nekih možda 5 – 10 minuta vratio te mu rekao da njima treba jedno vozilo. Ističe da su te večeri njegovi pomoćnici bili Grabar Ivan i Tomo Markešić i koliko se sada sjeća on je od Tome Markešića zatražio da dade ključ od nekog vozila koje mu je bilo na raspolaganju pa je tako bio dat ključ od dostavnog vozila koje se vozilo koristilo za potrebe kuhinje. Nakon toga Radić, Maras i Orlović su otišli. Ističe da je negdje iza ponoći nazvao dežurni iz III. PP Čazma i dojavio da je njihova ophodnja na cesti naišla na nekog ranjenog čovjeka koji im je rekao da je on ispeljan iz zgrade PU i da je strijeljan. Tražio je da njihova patrola odmah odvede tog ranjenog čovjeka u bolnicu Bjelovar a potom je telefonom nazvao Luku Markešića koji je bio kod kuće te ga upoznao sa cijelom situacijom. Luka Markešić mu je uzvratio da je on profesionalac i da zna što treba raditi a da on, Luka Markešić s tim nema ništa. I. okrivljenika je telefonom zvao još dva do tri puta. Nakon svega toga pozvao je dežurnog operativca. Sjeća se da je to bio Željko Pandur i krim. tehničar i po njihovom dolasku ih je upoznao sa dojavom III. PP Čazma i tražio od njih da odu na mjesto događaja i da ga potom izvijeste. Oko 05,30 sati u zgradu PU je došao Željko Pandur i rekao mu da je situacija grda i da napiše nešto pametno i općenito. On je sve to upisao u knjigu događaja a događaj je unio u kompjuter kao informaciju prema MUP-u. Navodi da je povodom ovog događaja u zgradi policije u Koprivnici sa njim vođen razgovor a s njim su razgovarali Ivan Gatarić, Branko Gregurević i Josip Musić.

Svjedok Tihomir Wagner (list 404-410) u pogledu razgovora koji je vodio sa Lukom Markešić je naveo da ga je ovaj pozvao iz prostorije dežurstva i rekao mu da će tijekom večeri doći dečki i otpeljati određen broj zarobljenih osoba i da stavi jednog iskusnijeg policajca na to mjesto kada se to bude dešavalo. To je shvatio kao nalog jer je Luka Markešić bio po hijerarhiji iznad njega i mogao mu je izdavati naloge i zapovjedi. U iskazu je kao i ranije naveo imena Tome Markešić i Slavka Penić. Međutim, iskazao je da tri osobe koje su došle u šarenoj maskirnoj uniformi i kojima je dao ključeve od prostorija za zadržavanje gdje su se nalazili ratni zarobljenici možda jesu a možda i nisu bili okrivljenici Radić, Maras i Orlović. To objašnjava činjenicom što je tada bio veliki broj policajaca i velika frekvencija policajaca tako da je svaki dan jedno petnaestak puta viđavao policajce iz policijske uprave pa je tako nekoliko puta vidio i okrivljenike a u prostoriju operativnog dežurstva su njemu svakodnevno dolazile poznate osobe. Inače Radića, Marasa i

Orlovića je dobro poznao jer su puno zajedno radili i bili u zgradi PU Bjelovar.

Svjedok JOSIP HAJDINJAK (list 82 i 531) je naveo da je dužnost načelnika PU Bjelovar obnašao od 23. 08. 1991. do 06. rujna 1992. godine. Dana 29. 09. 1991. godine PU Bjelovar je imala informaciju da će od strane JNA biti izvršen napad na Bjelovar. Prva granata je bila ispaljena oko 06,00 sati na zgradu PU Bjelovar a oko 13,00 sati su tenkovi JNA izašli iz kasarne na ulicu. Prema odobrenju ministra unutarnjih poslova Ivana Vekić PU Bjelovar se uključila u obranu grada Bjelovara i oko 19,00 sati kasarna JNA je bila zauzeta. Zatečeni oficiri su se predali a potom dovedeni u zgradu PU. On je zadužio policajce Nevena Oulovski i Jozu Čavarušića da naprave popis tih oficira koji su bili u zgradi PU i da o njima vode brigu. Zatim odredio je da se u podrum zgrade postavi naoružani stražar. Ključ od podruma je stajao kod dežurne službe i do tog ključa je mogao doći Neven Oulovski, određeni rukovoditelj a mogao se je koristiti i naoružani stražar ali je sa tim uvijek trebalo biti upoznato rukovodstvo dežurne službe. On je imao saznanja da se u podrumskim prostorijama nalaze samo oficiri JNA iz kasarne a njih je dovela redovna policija i pripadnici specijalne policije.

U mjesecu listopadu, ne sjeća se datuma, kada je došao ujutro na posao bio je obavješten da su u šumi blizu poljskog puta pronađeni leševi i to u vojnim odorama i da je jedna osoba najvjerojatnije preživjela. O tome su ga izvijestili ili Neven Oulovski ili netko iz dežurne službe ili pak sam Stjepan Kupsjak, sada se doista toga ne sjeća. Kada je dobio tu informaciju naložio je da se o tome izvijesti dežurni istražni sudac Okružnog suda u Bjelovaru. Ubrzo nakon toga kod njega je došao Neven Oulovski i rekao mu da iz jedne prostorije u zgradi PU Bjelovar su nestale određene osobe a koje u zgradu nisu doveli policajci a kada ga je pitao kako on sam nije imao saznanja o tim osobama on mu je uzvratio da je Anđelko Seleš vodio brigu o tim ljudima i da im je Seleš nosio hranu i vodu i da je znao o kojim osobama se točno radi i odakle su te osobe.

Kriminalističku obradu tog događaja je usmjerio u Koprivnicu a na slučaju su radili Branko Gregurević i Josip Musić a iz MUP-a Zagreb je upućen Ivan Gatarić koji je bio koordinator cijele obrade tog slučaja. U samoj krim. obradi je trebalo krenuti od početka i kako se je utvrdilo da je te noći kada su nestale te osobe iz zgrade PU Bjelovar šef smjene operativnog dežurstva bio Tihomir Wagner on je sa njime o tome ukratko razgovarao. U tom razgovoru njemu je Tihomir Wagner samo rekao da je toga dana ključ od podruma od njega tražio Luka Markešić i da je on njemu i dao ključ od podruma. Također mu je rekao da je i on sam u to vrijeme zapazio određeni broj policajaca i da se među tim policajcima nalazio i Orlović Ivan u blizini Luke Markešića. On je sa Tihomirom Wagner samo toliko razgovarao i nakon što mu je on to sve rekao pitao ga je da li je on spreman o tome slučaju razgovarati sa policajcima iz Koprivnice Tihomir Wagner mu je potvrdno odgovorio. Dalje je istakao da je naložio da se sa mjesta gdje su pronađeni leševi muških osoba izuzmu svi tragovi i sjeća se da je na samom mjestu događaja mularan trag pneumatika vozila i da je gipsani odljevak toga traga bio donesen u Koprivnicu i predan ekipi koja je radila na tom slučaju. Poznato mu je da su svi prikupljeni podaci dostavljani Ivanu Gatarić dok

je Stjepan Kupsjak kao načelnik operative zapravo najviše kontaktirao sa ekipom iz Koprivnice pa dakle i s Ivanom Gatarić.

Svjedok NEVEN OULOVSKI (437) je iskazao da je nakon oslobođenja Bjelovara i kasarni u Bjelovaru bilo zarobljenika i oni su bili smješteni u prostorijama za zadržavanje u zgradi PU Bjelovar. Po nalogu načelnika Josipa Hajdinjak on je bio zadužen da vodi brigu o ratnim zarobljenicima, aktivnim vojnim licima, koji su bili smješteni u prostorijama za zadržavanje. Bio je zadužen za njihovu prehranu i liječničku pomoć. Zajedno sa njim je radio i Pero Sučić. Prostorija za zadržavanje je bilo više 3 – 4 prostorije. Koliko se sjeća u jednoj prostoriji, u prvoj, su bile određene osobe ali on ne zna koliko je u toj prostoriji bilo osoba ali radilo se o više osoba. On nije bio zadužen da vodi brigu o tim osobama a koliko se sjeća neke od tih osoba su bile u civilu a neke su bile u uniformama ali svih detalja se sada ne sjeća. Ne zna po kom osnovu su se te osobe u to vrijeme nalazile u toj prostoriji jer nije bio zadužen da vodi brigu o njima. Kako nije bio zadužen za osobe iz prve prostorije tako nije imao ni popis tih osoba. Zna da su operativni djelatnici obavljali obavijesne razgovore sa svim osobama koje su se nalazile u sve četiri prostorije. Inače u samom hodniku iz kojega se dolazilo iz tih prostorija za zadržavanje postojala su metalna vrata koja su se zaključavala a ključ od tih vrata se držao u prostorijama operativnog dežurstva. Kada je po nalogu dolazio po ratne zarobljenike kako bi ih vodio na obavijesni razgovor on je iz operativnog dežurstva uzimao ključ od metalnih vrata hodnika. Inače kada je ujutro dolazio na posao on je odmah obilazio prostorije za zadržavanje, otvarao vrata i prozore da se te prostorije malo prozrače a što je bilo i nužno. Ističe da iako nije bio zadužen za osobe iz prve prostorije za zadržavanje on je uvijek kad je otvarao vrata i prozore na drugim prostorijama otvarao prozor i na prvoj prostoriji za zadržavanje a za koje osobe nije bio zadužen to je činio iz humanih razloga jer svaka prostorija je imala samo jedan mali prozor koji je uvijek bio zatvoren a i vrata su uvijek bila zatvorena tako da su se ljudi u tim prostorijama jednostavno gušili i nisu imali zraka. Nadalje, navodi da je dana 04. 10. 1991. godine ujutro kada je došao na posao išao u obilazak prostorija za zadržavanje kako bi otvorio vrata i prozore i prozračio te prostorije pa je tako obišao sve četiri prostorije i tada je vidio da u prvoj prostoriji nema više osoba, dakle da nema osoba koje su se tu prije nalazile. Odmah je provjerio na katu u PU Bjelovar gdje su se obavljali obavijesni razgovori sa osobama iz prostorija za zadržavanje i kada je utvrdio da se tamo ne nalazi niti jedna osoba iz prve prostorije na obavijesnom razgovoru odmah je nakon toga otišao kod načelnika Josipa Hajdinjak i o tome ga izvijestio. Koliko se sjeća kada je tako 04. 10. 1991. godine došao na posao u prvoj prostoriji je zatekao možda 2 – 3 osobe i odmah je vidio da nedostaje određeni broj osoba jer ih je prethodnog dana bilo više u toj prostoriji. Misli da je prije nego što je uočio nestanak osoba u prvoj prostoriji za zadržavanje bilo oko desetak osoba. Navodi da je on često znao vidjeti kako Seleš Anđelko dolazi u prvu prostoriju za zadržavanje pa zbog toga misli da je Seleš bio zadužen za njih. U stvari, kada je njemu Josip Hajdinjak dao naredbu da vodi brigu o ratnim zarobljenicima, aktivnim vojnim licima iz prostorija 2, 3 i 4 on je njemu rekao da će Anđelko Seleš voditi brigu o osobama koje su se nalazile u prvoj prostoriji za zadržavanje. Svjedok je također naveo da navedenih desetak osoba u prvoj prostoriji za zadržavanje su se tu nalazile više od tri dana.

Svjedok SAVO KOVAČ (477) navodi da je dana 02. 10. 1991. godine po djelatnicima PU Bjelovar odveden iz svog stana u Bjelovaru u zgradu PU Bjelovar. Tamo su ga trojica policajaca ispitivali a nakon ispitivanja su mu rekli da će on to sve platiti. Osim toga oni su ga prilikom tog ispitivanja palicama tukli po glavi i po rebrima. Poslije takvog postupka jedan ga je policajac odveo u neku ćeliju i tamo ostavio. U navedenoj ćeliji su se nalazili vojni rezervisti a na sebi su imali majice, zelene hlače i čizme. Njih je bilo šestorica u toj ćeliji. Nikoga od rezervista nije poznavao. Toga dana 03. 10. 1991. godine negdje oko pola noći u ćelije su došle dvije osobe od kojih je jedna imala na glavi i preko lica kapu. Ističe da je bio u velikom strahu zbog ranijeg događanja i ne zna da li su te osobe imale oružje kod sebe. Te dvije osobe su ih imenom i prezimenom prozvali i kada su se oni tako javljali izašli su svi iz ćelije a zatim su ih te dvije osobe dovele do nekog kombija koji je bio u dvorištu zgrade PU i tada ih je jedna od tih osoba koja je imala kapu na glavi i na licu ugurala u kombi. Sjeća se da je prije tog događaja otprilike dva sata došla neka osoba u civilnoj odjeći i popisala njihova imena i prezimena. Nakon toga su krenuli sa tim kombijem a osoba koja je upravljala vozilom imala je maskirnu odoru i kapu na glavi. U jednom trenutku kombi je negdje stao. Bio je uplašen i u velikom strahu pa ne zna gdje je taj kombi stao a uz to je bila noć. Nakon toga krenuli su dalje da bi na kraju kombi stao u nekoj šumi. Kada su izašli iz kombija u šumi su bile četiri osobe u maskirnim uniformama i sve su imale kape preko lica. Tada su bili postrojeni jedan do drugog da bi potom maskirane osobe pucale u njih sa udaljenosti od oko 2 metra. Svi koji su odvedeni iz ćelije, pa i on, su se srušili i pali na zemlju. Osjetio je da je ranjen u nogu i nakon nekog vremena se uspio izvuci ispod ubijenih osoba i kada je vidio da može hodati pješice je išao glavnom cestom i došao do nekog mosta na kojem su bili dečki koji su čuvali stražu. Rekao im je da je ranjen, da ide sa streljanja i da je on jedini preživio. Ovi sa mosta su pozvali hitnu pomoć pa je sa kolima hitne pomoći prebačen u bolnicu u Bjelovaru. U njih koji su bili postrojeni ispaljena su dva rafala. Kombi je inače imao sjedala i bio je sivobjele boje a između njih i stražara je postojala pregrada. Prisutni vještak neuropsihijatar dr. Drobac Radovan je iskazao da je svjedok Kovač Savo usljed katastrofičnog stresa kakvim se ocjenjuje strijeljanje razvio kliničku sliku posttraumatskog stresnog poremećaja sa depresivnom simptomatologijom, ali je sposoban sudjelovati u kaznenom postupku.

Iz iskaza svjedoka DEVČIĆ DARKA (390) proizlazi da je on u noći 3/4.10.1991.godine bio na punktu u Narti. U toku noći su na punkt došle dvije osobe sa kapuljačama na glavi, ali sa njim nisu razgovarali. Došli su sa vozilima, ali se ne sjeća da li su došle sa jednim ili dva vozila. Nakon razgovora te osobe su otišle nazad prema Bjelovaru. Negdje iza ponoći iz obližnje šume se čula pucnjava a od prilike jedan sat nakon te pucnjave na punktu se pojavio neki čovjek iz pravca Bjelovara. Govorio je nešto nerazumljivo, nešto je mrmljao. Vidio je da je ranjen jer je bio krvav po nozi i oko vrata. Rovišćanec Dražen je preko UKV veze pozvao kola hitne pomoći koja su ovog ranjenika odvezla. Inače tog čovjeka je na punktu zaustavio pričuvni policajac Milan Lončarić.

Svjedok LONČARIĆ MILAN (511) je iskazao da je u vrijeme događaja stražario na punktu u Narti. Bio je u noćnoj smjeni i u jednom trenutku, moglo je biti oko 23,00 sata, primijetio je da su do punkta došla dva vozila iz pravca Bjelovara.

Svjedok LONČARIĆ MILAN (511) je iskazao da je u vrijeme događaja stražario na punktu u Narti. Bio je u noćnoj smjeni i u jednom trenutku, moglo je biti oko 23,00 sata, primijetio je da su do punkta došla dva vozila iz pravca Bjelovara. Jedno vozilo je bio osobni automobil "Golf" narandaste boje sa naljepnicom "INA-trgovina" a drugo vozilo je bilo marke "Citroen" sa kućicom. Kada su ta vozila zaustavili pojavila se jedna maskirana osoba koja je preko lica imala kapu sa prorezima za oči. U vozilu "Golf" je vidio vozača no kako je od tih vozila bio udaljen oko 10 metara drugih osoba nije vidio. Koliko se sjeća vozilo "Ciroen" u svom zadnjem dijelu nije imalo stakala ili je to vozilo bilo zatvoreno tako da se nije moglo vidjeti da li koga ima u tom vozilu. To vozilo je sišlo s ceste, a uz to se je prednjim krajem okrenuo prema rijeci tako da nije mogao primijetiti da li se na sjedalu vozača nalazi neka osoba. U to vrijeme su u blizini bili policajci Devčić i Rovišćanec, a to osoba koja je njima prišla i imala kapu preko lica njima je rekla: "da ćemo ubrzo čuti pucnjavu i da se na to ne obaziremo." Nakon toga je ta osoba sjela u jedno od navedenih vozila a zatim su oba vozila otišla u pravcu Bjelovara. Otprilike 15-20 minuta nakon toga on je na punktu čuo neku pucnjavu koja je došla iz pravca Korenova, ali se ne sjeća da li je to bila rafalna ili pojedinačna paljba. Otprilike oko 35 minuta nakon što je čuo pucnjavu iz pravca Korenova je do punkta u Narti došao jedan čovjek koji je njima na punktu rekao: "da su oni bili u tim vozilima i da su ih odvezli u šumu i da je on jedini preživio strijeljanje". Taj čovjek im je rekao da se zove Savo Kovač. Bio je u civilnoj odjeći koja je bila sva mokra. Rekao je da je ranjen i koliko se sjeća bio je ranjen negdje oko uha i u jednu nogu ili trbuh. Siguran je da se taj događaj zbio nakon oslobađanja kasarni, a dopušta mogućnost da je to bilo 3/4.10.1991. godine.

Svjedok HRUŠKA DRAŽEN (394) je naveo da je po nalogu Prekodravac Zdravka zajedno sa Kalinić Đurom i Matinović Milanom otišao do stana Save Kovač s namjerom da ga dovedu u PU Bjelovar. Došavši u stan Kovač Save nisu vršili pretragu, ali su letimičnim pregledom pronašli jedan nož skakavac dok su u novčaniku Kovač Save pronašli karticu tadašnjeg SDS. Nakon toga je zajedno sa kolegama priveo Kovač Savu te ga predao dežurnoj službi PU Bjelovar. Nije mu ništa poznato o događaju 3/4.10.1991. godine. Suglasno ovom svjedočku je iskazao i svjedok KALINIĆ ĐURO (474).

Svjedok PENIĆ SLAVKO (416) je naveo da osobno o događaju 3/4.10.1991. godine nema saznanja. Ne sjeća se da je 3.10.1991. godine dobio naredbu od Tihomira Wagner iz operativnog dežurstva da mijenja nekog stražara u hodniku ispred prostorija u kojima su se nalazili ratni zarobljenici. On je znao nekad zamijeniti policajca na straži u hodniku iza kojega su se nalazile čelije, jer se znalo dogoditi da su po te ratne zarobljenike dolazili policajci, specijalci i operativci u civilnim odijelima koji su vodili te zarobljenike na obavljanje razgovora.

Svjedok TOMA MARKEŠIĆ (432) navodi da je kritične noći 3/4.10.1991. godine bio pomoćnik dežurnoga i radio je na informacijama. U toku noći njemu je Wagner Tihomir rekao da su primili dojavu od patrole Policijske postaje Čazma da je pronađena neka ranjena osoba. Tvrdi da nikome nije davao ključeve vozila kritične noći. Ne sjeća se da je te noći Wagner Tihomir tražio od njega da dade ključeve od nekog dostavnog vozila ili da nekoga pošalje kod Ivana Dolanjski po ključeve.

Svjedok SELEŠ ANĐELKO (489) je rekao da je u kritično vrijeme bio operativni djelatnik MUP-a. Čuo je da su nakon oslobođenja vojarni u zgradu PU Bjelovar dovedena

grupa ratnih zarobljenika. U obnašanju svojih dužnosti obavljao je obavijesne razgovore sa ratnim zarobljenicima, a nakon razgovora je sačinjavao službene zabilješke. Zna da su se zaključavala vrata u hodniku iza kojih su se nalazile prostorije za zadržavanje, a koliko se sjeća vrata od samih prostorija – čelija nisu se zaključavala nego su se iz vana zatvarala zasunom. Gdje se nalazio ključ od tih vrata on ne zna. Tvrdi da je samo jedanput obišao prostorije za zadržavanje u zgradi PU i koliko se sjeća zarobljenici su se nalazili u tri prostorije. Kasnije nije išao jer za to nije imao potrebe. Navodi da nije istinit iskaz svjedoka Nevena Oulovski u dijelu gdje ovaj tvrdi da je upravo svjedok Anđelko Seleš znao doći i zadržavati se više puta u prvoj prostoriji za zadržavanje u zgradi PU i u odnosu na koju prostoriju je utvrđeno da su iz te prostorije odvedene stradale osobe.

Iz iskaza svjedoka GREGUROVIĆ BRANKA (449) proizlazi da je on tijekom 1991. godine obnašao dužnost pomoćnika zapovjednika za poslove krim.policije u PP Koprivnica. U listopadu 1991. godine pozvan je u Bjelovar i došavši u Policijsku upravu načelnik Josip Hajdinjak mu je rekao da je počinjen težak zločin, da su nepoznate osobe iz prostorija za zadržavanje izvele veći broj osoba i da su te osobe strijeljane u jednoj šumi. Još je rekao da je jedna osoba preživjela. Na slučaju je inzistirao MUP Zagreb i tada mu je rečeno da on i Musić Josip trebaju raditi na tom slučaju. Uz znanje načelnika pozvao je Benko Marijana iz MUP-a Zagreb i molio je da se u Bjelovar uputi jedan inspektor MUP-a radi koordinacije rada. Tome je udovoljeno, jer je iz Zagreba došao inspektor Ivan Gatarić. Zbog određenih okolnosti dogovorili su se da krim. obrada prijeđe u Koprivnicu. Poznato mu je da su u Koprivnicu došli vještaci Centra za kriminalistička vještačenja MUP-a, za balistiku, biološke i mehaničke tragove i koji su nakon vještačenja trebali dati nalaz i mišljenje. Nije mu poznato da li su ti nalazi i mišljenja ikad sačinjena. Nakon izvjesnog vremena MUP je tražio izvješće o dotadašnjem tijeku krim. obrade o čemu je operativni tim sastavio izvješće o svim do tada utvrđenim relevantnim činjenicama. To izvješće je pisano na poziv Benko Marijana i napisano je sa oznakom "Strogo povjerljivo" a poslano je faksom iz PS Koprivnica.

Svjedok HAMDIIJA MAŠINOVIĆ (539) je naveo da je 1.09.1991.godine postavljen za zapovjednika specijalne jedinice policije. Okrivljenici Radić, Maras i Orlović bili su pripadnici specijalne policije i oni su u tom svojstvu sudjelovali u akciji oslobađanja grada i kasarni 29.09.1991.godine. Što se tiče odnosa između okrivljenika Radića i Marasa oni nisu bili baš najbolji, ali to nije bila zapreka za izvršavanje njihovih zadataka. U pogledu naoružanja pripadnici specijalne policije su u kritično vrijeme imali pištolje, određeno automatsko naoružanje i puške. Svjedok navodi da su pripadnici specijalne policije spavali na Kamenitovcu, a prema potrebi i u slučaju određenih akcija ove jedinice su bile i na Kamenitovcu i u Kukavici. Bez dopuštenja pretpostavljenog nisu se mogli slobodno kretati ni danju ni noću.

Svjedok JOSIP TROGRLIĆ (545) navodi da je od 1.09.1991. godine obnašao dužnost pomoćnika zapovjednika specijalne policije Bjelovar. Nakon što su oslobođene vojarne naoružanje koje je bilo potrebno specijalnoj policiji prebačeno je na poligone u Kukavicu i Kamenitovac gdje se do 4.10.1991. godine vršila ciljana obuka na tim sredstvima, a 5.10.1991.godine pripadnici specijalne policije su otišli u Pakrac. Inače pripadnici specijalne policije nisu bili ovlašteni da odvedu zarobljenike i da ih saslušavaju jer je njihova osnovna zadaća bila oslobodjenje zaposjednutog teritorija. Zdenku Radić je nakon pada vojarne zapovjedio da izmjesti sredstva i tehniku na Kamenitovac te počne sa ciljanom obukom. On ga je redovno u jutarnjim i večernjim, pa i noćnim satima obavještavao o tijeku obuke. Kontra

njegove zapovjedi okrivljeni Radić nikada ni kao čovjek, a ni kao časnik ne bi postupio i siguran je da Radić tijekom noći 3/4.10.1991.godine nije napustio prostor Kamenitovca. Osim toga da je netko od pripadnika specijalne policije bez odobrenja zapovjednika izašao iz jedinice on je bio suspendiran i protiv njega bi bio pokrenut stegovni postupak.

Svjedok JOSIP DUKIĆ (556) iskazuje da je 3.10.1991.godine Luka Markešić slavio rođendan i kako je on sa njim u dobrim odnosima pomogao mu je u pripremama oko proslave rođendana. Oko 18,00 sati je sa suprugom došao kod Markešića na večeru, a zadržao se do oko 01,00 sat iza pola noći. Za cijelo to vrijeme Luka Markešić nije izlazio van, a osim toga nije se javljao na telefon.

Iz iskaza svjedoka ANE FRANJIĆ (559) proizlazi da je Markešić Luka njen brat i sjeća se da je dana 3.10.1991.godine došla kod Luke Markešića na proslavu rođendana. Došla je oko 16,00 sati, a zadržala se do oko 01,00 sat iza pola noći kada je otišla kući. Na večeri su bili kum Josip Dikić te kumovi iz Zagreba. Sigurno je da Luka Markešić cijelo to vrijeme je bio u svojoj kući i nigdje nije izlazio.

Analizirajući iskaze svjedoka Hamdije Mašinović i Josipa Trogrlić koji u svojim iskazima nastoje dati alibi okrivljenicima Zdenku Radić, Zoranu Maras i Ivanu Orlović, da su kritične zgrade bili na drugom mjestu dakle na Kamenitovcu i u Kukavici, a ne u zgradi PU Bjelovar gdje je odvođenjem ratnih zarobljenika iz prostorija za zadržavanje zapravo inkriminirani događaj započeo, zaključuje se da se oni ne mogu prihvatiti. Valja napomenuti da sve kada bi i bilo točno da su okrivljenici za vrijeme ciljane obuke u Kamenitovcu i Kukavici stalno izvještavali svoje zapovjednike o tijeku obuke i da bi napuštanjem tih mjesta bez znanja njihovih zapovjednika protiv njih bio pokrenut stegovni postupak to još uvijek ne znači da okrivljenici nisu sudjelovali u inkriminiranom događaju 3/4.10.1991.godine i u početnoj fazi događaja bili u zgradi PU Bjelovar.

Također smatram da se ne može pokloniti vjera svjedocima Josipu Dikić i Ani Franjić jer je Josip Dikić kum, a Ana Franjić sestra I. okr. Luke Markešić i zbog takvog odnosa očigledno su zainteresirani.

S druge strane iz iskaza svjedoka Tihomira Wagner, Josipa Hajdinjak, Save Kovač, Nevena Oulovski, Darka Devčić, Rovišćanec Dražena i Milana Lončarić te iz pripadajuće dokumentacije nedvojbeno proizlazi da su okrivljenici bili sudionici inkriminiranog događaja u zgradi PU Bjelovar i u šumi "Česma". Naime, svjedok Tihomir Wagner je u svom iskazu određeno naveo što je njemu I. okr. Luka Markešić rekao i naredio, a II., III. i IV. okrivljenike je vidio i prepoznao kada su od njega tražili ključ od podrumskih prostorija. Također je značajno i to da je svjedok Josip Hajdinjak u svom iskazu potvrdio da mu je Tihomir Wagner rekao da je od njega tražen ključ od prostorija za zadržavanje i da je čak kritično veče u dvorištu zgrade PU vidio zajedno Luku Markešić i Ivana Orlović. Smatram da se ovim svjedocima može vjerovati jer oni nemanju nikakvog razloga da lažno terete optuženike. Ocjenjujući njihove iskaze treba imati u vidu da su ovi svjedoci svoje prve iskaze o događaju u šumi "Česma" dali u srpnju 2001.godine i već su tada u svojim iskazima nabrojili imena i prezimena osoba koje su vidjeli i prepoznali kritične zgrade u zgradi PU Bjelovar. Smatram da je otklonjena svaka sumnja da bi svjedoku Tihomiru Wagner prilikom njegovog saslušavanja na neki način bilo sugerirano postavljanjem pitanja gdje je kritične zgrade u zgradi PU Bjelovar vidio okrivljenike pa da bi na to potvrdno odgovorio, jer u to

vrijeme kada je davao iskaz u predmetu protiv nepoznatog počinitelja k.d. iz čl.122. OKZRH uopće se nije niti znalo da li će i protiv koga od okrivljenika biti pokrenut kazneni postupak.

Okrivljenici u tijeku istrage nisu iznijeli svoje obrane međutim, iz reproduciranih iskaza saslušanih svjedoka određeno proizlazi da su okrivljenici kritične zgode postupali u skladu s prethodnim dogovorom. Naime, kada je I. okrivljenik rekao voditelju operativnog dežurstva da će doći specijalci i odvoditi zarobljenike i kada mu izdaje nalog da im preda ključ od prostorija za zadržavanje tada se on odlučio da sa II., III. i IV. okrivljenicima zajednički izvrši inkriminirano djelo, kojom prilikom je njemu dodjeljena uloga da izda naredbu voditelju smjene operativnog dežurstva da preda okrivljenicima ključ od podrumskih prostorija. Smatram da je u čitavoj ovoj krivično pravnoj stvari osnovno da su I.-IV. okrivljenici zajedničkim dogovorom da usmrte ratne zarobljenike i civilnu osobu iskazali namjeru da zajednički ostvare radnju izvršenja pri čemu je svaki od njih poduzeo određenu radnju u smislu ostvarenja suizvršilačkog djelovanja. Tako I. okrivljenik kada naređuje da se izda ključ specijalnoj policiji i oni okrivljenici (II., III. i IV.) koji iz zgrade odvođe okrivljenike i ubijaju ih zajednički postupaju s namjerom da ostvare zajednički rezultat tj. da usmrte ratne zarobljenike. Zato treba reći da u konkretnom slučaju nema pomaganja od strane I. okrivljenika jer svaki od okrivljenika postupuje tako da djelo hoće kao vlastito u čemu se vidi subjektivni momenat suizvršilaštva pored objektivne veze, a koja je već gore objašnjena.

Analizirajući radnje okrivljenika proizlazi da I. do IV. okrivljenici su povrijedili pravila međunarodnog prava kojim se civilno stanovništvo štiti od svakog nečovječnog postupanja za vrijeme rata ili oružanog sukoba pa kada su svojim djelovanjem ugrozili život civilne osobe ostvarili su obilježja krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl.120. OKZRH jer je njihovo djelovanje bilo protivno odredbama Konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949.godine. Nadalje postupanje okrivljenika kritične zgode bilo je protivno odredbama čl.3.st.1. Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12.08.1949.godine kao i čl.4. Protokola II., a koje odredbe zabranjuju sve vrste ubojstava u odnosu na pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i to u slučaju oružanog sukoba koji nema međunarodni karakter. Stoga se u radnjama okrivljenika stječu svi subjektivni i objektivni elementi bića krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika označeno u čl.122. OKZRH.

Nadalje smatram da i dalje postoje zakonski uvjeti za određivanje pritvora iz čl.102. st.1. toč.4. ZKP-a. Naime, okrivljenicima Luku Markešić, Zdenku Radić, Zoranu Maras i Ivanu Orlović se inkriminira da su počinili krivično djelo iz čl.120. i čl.122. OKZRH i za koja zakon propisuje mogućnost izricanja kazne zatvora u trajanju od 8 i više godina. Osim toga određivanje pritvora je opravdano i zbog samog načina izvršenja djela i posebno teških okolnosti djela s obzirom da su ova krivična djela počinile četiri osobe i da je ubijeno šest osoba dok je jedna osoba zadobila teške tjelesne ozljede.

Prilog: spis KIO-256/01.

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Ivan Rahlički

